

CANLARI İZLEYİP KORUYAN MÂNEVÎ GÜÇLER (7)

(...dünden devam)

Milliyet Gazetesinde şu haberi okuyoruz:

Trenin biçtiği otodan sağ çıktı:

Muhasebeci Süha Akbaba (22) dün sabah 34 U 8729 plakalı otomobiliyle Kartal Meslek Lisesi yakınlarında virajı alamayınca yolun kenarındaki bariyerlere çarptı. Bariyerleri aşan otomobil, üç metre yükseklikten rayların üzerine düştü. Otomobil, bu sırada Gebze

-Haydarpaşa

seferini yapan 14072 sefer sayılı banliyö treninin altına girerek sürüklendi. Hurdaya dönen otomobilden yara almadan kurtulan Akbaba

“Yaşadığıma inanamıyorum. Verilmiş sadakamız varmış. Tren, benim bulunduğum taraftan çarpmasına rağmen burnum bile kanamadı” dedi.

Yine aynı gazete ve aynı sayfadan:

Çankaya-Türkiş arasında sefer yapan Doğan Kara yönetimindeki 06 AN 1636 plakalı halk otobüsü, Cinnah Yokuşu ndan aşağı inerken

freni patladı. Büyük bir hızla önündeki arabayı altına alarak sürüklemeye başlayan otobüs, 8 araca daha çarptı. “Terminatör” otobüs, Polonya

Elçiliğinin bahçe duvarına çarparak durabildi. Kaza sırasında yaralanan ve sayıları 12’yi bulan otobüs yolcuları ve çarptığı araçlarda bulunanlar, hastanelere kaldırıldı. Kazada ölüm olmaması, şansa bağlanırken, yaraları ağır olan 4 kişi ameliyata alındı.

Erzurum’da bir kızcağız Tıp Fakültesini bitirir, evlenir. Kocasıyla birlikte araba ile giderken birden kocasına:

– Hele şu dedeye bak, ne kadar nûrlu! der.

Kocası göremediği ihtiyara bakmak isterken direksiyon hakimiyetini kaybeder. Araba devrilir, bu gencecik doktor hayatını kaybeder. Geriye kocası ve çocuğu kalır. Kocasının anlattığına göre orada ihtiyar falan yoktur. Ve ifadelerine göre Azrâîl (a.) va'desi yetmiş kadına öyle görünerek o olayla körpe gelini âhirete götürür. Ama aynı arabada bulunan kocası sağ salim çıkar.

20-25 Nisân 1996 günü Elâzığ'ın Tadım köyünde, 6 yaşında Serkan adlı bir çocuk, ağabeyiyle beraber davar otlatmağa gider. Dağda ağabeyine:

– Ben eve gitmek istiyorum, der. Ağabeyi:

– Sen eve yalnız gidemezsin, diyerek çocuğu bırakmak istemez.

Serkan, ağabeyine:

– Ben üşüyorum, der.

Ağabey, Serkan'a kendi ceketini çocuğa giydirir. O sırada hayvanlar başkasının ekinine girer. Davarı yasak tarladan çıkarmak için giden ağabey, döndüğünde Serkan'ın gitmiş olduğunu görür. “Herhalde eve gitmiştir” diyerek kendisini avutur. Fakat köye geldiğinde Serkan'ın eve gelmediğini öğrenir.

Haber köye yayılır, bütün köylü, gece, gündüz üç gün boyunca çocuğu arar, bulamaz. Üçüncü gün akşam, başka köyün çobanları, davarların ürkmesiyle kuşkulanarak davarların ürktüğü tarafa giderler. Bir çocuğun kaybolduğunu duymuş olan çobanlar, davarların ürktüğü yerde, elleriyle toprağı eşeleyip sürünen bitkin halde bir çocuk görürler ve bunun, kaybolan çocuk olduğu kanısına varırlar. Çadıra götürdükleri bitkin çocuk

– Ben açım! der.

Biraz çorba içirirler. Soğuk havada, yağmurun ıslatmasıyla ceketin ağırlığını hissettiği için, ağabeyinin giydirdiği ceket de atan, kar serpintili iki geceyi, yalın ayak, ceketsiz geçirmiş olan çocuğu doktora götürürler. Sadece eliyle, ayağında biraz şişlik görülen, fakat genel sağlığı tamamen yerinde olan çocuk, sorulan soruya yanıt olarak:

– Yanıma bir sakallı geldi. Ben korktum, bağırdım. Babamla annem geldi. Ben annemin kucağında idim! der.

(devamı yarın..)